LIBRIS | We know books

Arno Strobel (n. 1962 în Saarlouis) este un reputat autor german de thrillere. A studiat ingineria aprovizionării, s-a specializat ulterior în IT, implementând proiecte ale acestei tehnologii în cadrul unei bănci din Luxemburg. Încurajat de succesul nuvelelor pe care le publica pe Internet, a scris primul său roman *Magus. Frăția* în 2007. Primul său thriller psihologic, *Der Track*t, a început seria celor aproximativ 20 de romane Arno Strobel, bestseller ale revistei *Der Spiegel*, iar de atunci a rămas unul dintre autorii favoriți de pe această listă. Din 2014 se dedică exclusiv scrisului, reușind să entuziasmeze publicul german prin abilitatea de a implica cititorul în investigațiile protagoniștilor și prin numeroasele schimbări de situație, care țin un ritm ridicat al acțiunii. *Aplicația* (2020) este cel mai recent roman al autorului Arno Strobel.

De același autor a mai apărut la Editura Lebăda Neagră thrillerul *Offline* (martie 2021). În curând, și *Mörderfinder*.

Originally published as *Die App: sie kennen dich. Sie wissen, wo du wohnst*
Copyright © 2020 S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main

Credit foto copertă: © iStock.com/Makhbubakhon Ismatova

© 2021 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STROBEL, ARNO
Aplicația : thriller psihologic / Arno Strobel ; trad. din lb. germană de Andreea Scrumeda. - Iași : Lebăda neagră, 2021

ISBN 978-606-9682-55-5

I. Scrumeda, Andreea (trad.)

821.112.2

Arno Strobel

APLICAȚIA

Thriller psihologic

Traducere din limba germană de
Andreea Scrumeda

Ei te cunosc.
Ei știu unde locuiești.

Lebăda Neagră
Iași, 2021

LIBRIS We know books

Deci trebuie să se fi întâmplat altceva. Ceva despre care ea nu știe nimic, pentru că dacă...

Un cap se mișcă atât de brusc în câmpul lui vizual, încât s-a temut că i se va opri inima.

Gura și nasul bărbatului sunt acoperite de o mască din pânză verde, părul îi este ascuns sub o bonetă de aceeași culoare. I se văd doar ochii.

Un doctor. Un chirurg. Deci, până la urmă, un spital?

Când bărbatul se aplecă puțin mai mult deasupra lui și apăru o mână, în timp ce ochii fixau un loc pe pieptul lui, i se opri respirația. Degetele ascunse într-o mănușă din cauciuc strâng un bisturiu a cărui lamă strălucește argintiu în lumina difuză și care coboară încet spre coșul pieptului.

Nu! *strigă el mut.* Nu face asta! Nu sunt anesteziat. Nu vezi că ochii mei sunt deschiși și se mișcă?

De parcă bărbatul i-ar fi auzit vocea mută, mâna se ridică și dispare din nou din câmpul său vizual. De ușurare, ochii i se umplu de lacrimi; vede capul ca prin ceață. Dar o altă observație, care amenință să-l scoată din minți, înlătură sentimentul de ușurare.

Chiar dacă nu poate mișca nici măcar degetul mic, este evident că un lucru a rămas funcțional: senzațiile sale. A simțit limpede când lacrimile i-au curs pe față, așa că va putea simți și altceva. Durerea. Privirea lui caută frenetic mâna cu bisturiul, rămâne pe bustul omului încă aplecat peste el și-i aduce cruda revelație: acesta nu este un spital, iar bărbatul nu este medic.

Un medic dintr-un spital nu poartă un șorț de cauciuc alb cu pete vechi și noi de sânge. Așa ceva poartă un măcelar.

I

— Mulțumesc pentru masa fantastică!

Linda își ridică paharul de vin și toastă pentru Hendrik, privirile celor doi contopindu-se.

— Și pentru seara minunată.

— Da, a fost minunată, răspunse Hendrik și ridică și el paharul. Și încă mai este.

În timp ce sorbeau, privirea lui căzu pe inelul sclipitor de pe degetul ei și, ca de fiecare dată când se gândea că se vor căsători în câteva zile, simțea că inima îi era pe punctul de a ceda.

Își puseră paharele pe masa masivă.

— Ai emoții?

Un zâmbet blând juca pe buzele ei.

— Din cauza călătoriei în Namibia?

El zâmbi reținut.

— Mă gândeam mai mult la motivul acestei călătorii.

— Da, sunt încântată.

Linda îi luă mâinile și i le ținu strâns.

— Și sunt foarte fericită. Deși stăm împreună aici de un an... va fi diferit.

Pentru o clipă, se uită la fața ei, încadrată de părul lung și negru, pe care se vedea clar influența italiană din familia tatălui ei, apoi buzele lor se întâlniră într-un sărut afectuos.

LIBRIS We know books

După ce se desprinseră unul de altul, el făcu un gest larg prin aer și privi transfigurat spre tavan.

— Namibul... Noaptea vom sta culcați în cortul acoperișului jeepului nostru, goi, înconjurați de liniștea absolută, deasupra noastră, un incredibil cer înstelat. Milioane de stele vor arăta ca și cum ar fi fost întrețesute pentru a forma un tavan sclipitor. Știu că vei fi încântată.

— Da, cu siguranță.

Linda zâmbi ca pentru sine și în clipa următoare scoase un strigăt de surpriză în timp ce, ca la o comandă secretă, toate luminile se estompară simultan atât de mult, încât timp de o clipă se făcu întuneric câteva secunde, apoi vedenia dispăru.

— Ce-a fost asta?

Hendrik ridică din umeri și se uită la lampa care atârna deasupra lor.

— Habar n-am. Poate o fluctuație de tensiune. Se întâmpla adesea în vechea mea cameră WG[1].

— Hm... mormăi Linda, privind în jur. Probabil că liniile electrice erau uzate. Dar într-o casă nouă? Aici, în Winterhude?

— Cine știe... poate că Adam a făcut o glumă.

„Adam" era numele sistemului de casă inteligentă[2] care fusese instalat cu un an înainte, la construirea casei.

1 WG (*Wohngemeinschaft*) – apartamente de închiriat, în care spațiile cum ar fi baia, bucătăria și camera de zi sunt folosite la comun de câțiva locatari fără legături de familie, fiecare cu propria sa cameră de dormit.

2 *Smart Home System* (original).

„Puteți controla toată tehnologia din casă din aplicație, prin intermediul sistemului", îi asigurase atunci vânzătorul. „Indiferent dacă funcționează iluminarea, încălzirea, frigiderul sau televizorul, chiar și aspiratorul-robot controlat digital, fiabil și conform tuturor cerințelor dumneavoastră." Apoi adăugase făcându-i semn cu ochiul: „ca în Paradis", ceea ce ar explica și numele.

Până acum sistemul funcționase fără erori. Indiferent dacă era vorba despre iluminare, pe care Adam o acționa când intrau în spații folosite rareori și o oprea când plecau sau despre obloanele care coborau, fie la lăsarea întunericului, fie la comandă – totul funcționase până acum ireproșabil. Chiar și mașina de spălat răspundea comenzilor din *smartphone*-urile lor sau afișa un mesaj pe televizor, în partea de jos a ecranului, când ciclul de spălare se încheia.

Linda încuviință din cap.

— Nu m-ar surprinde deloc. Cu cât tehnologia este mai complicată, cu atât este mai fragilă.

— Cine știe ce a fost asta. Hendrik se aplecă peste masă. Cred că ar trebui să mă săruți, asta sigur va ajuta.

Ea zâmbi. Dar, înainte ca buzele lor să se atingă, *smartphone*-ul lui Hendrik începu să vibreze pe comoda de lângă ei, simultan cu refrenul melodiei *Doctor! Doctor!* de Thompson Twins.

— O, nu, exclamă Linda, care știa că este tonul telefonului lui Hendrik pentru apelurile de la spital. Nu acum.

Hendrik își desprinse mâinile de mâinile ei, se ridică și apucă telefonul.

— Zemmer, spuse el scurt.

LIBRIS We know books

— Beate la telefon, spuse asistenta șefului său. Este nevoie de dumneavoastră. Un accident grav de mașină. Chirurgie de urgență.

— OK, pornesc imediat la drum.

Hendrik încheie apelul, își strecură telefonul în buzunar și se uită la Linda. Aceasta se ridică și veni spre el, înconjurând masa. El îi contemplă silueta delicată și, ca de fiecare dată când o privea, simți nevoia de a o cuprinde în brațe și de a o ocroti de toți și toate.

— Îmi pare rău.

Linda ridică din umeri.

— E în regulă. Doar asta este slujba ta. Te aștept și țin patul cald.

În mai puțin de cinci minute, își luă rămas-bun de la ea și ieși din casă.

Dimineața, la ora de vârf, Hendrik avea nevoie cam de douăzeci de minute pentru cei abia trei kilometri până la spitalul universitar. Acum, chiar înainte de miezul nopții, abia dacă se mai circula, așa că îi ajungea jumătate din timp.

În timp ce scotea mașina din garaj și cotea pe drumul spre Eppendorf, se întrebă ce l-ar putea aștepta de data asta în sala de operație. Aceste sarcini nocturne nu mai apăreau nici pe departe la fel de des ca în timpul perioadei sale de medic rezident la chirurgie, dar deveniseră o rutină după accidente. Hendrik se specializase în operații articulare și osoase complicate și între timp își făcuse și un nume la nivel național în acest domeniu.

Pacienții veneau la Hamburg din toată Germania, pentru a fi operați la umăr printr-o procedură neinvazivă inventată de el. În cadrul spitalului, ca medic primar, era de un

an întreg adjunctul și mâna dreaptă a lui Paul Gerdes. Prețul plătit consta, între altele, în sarcini apărute în afara programului normal de lucru. Îndepărtă aceste gânduri și se gândi la Linda.

Serviciul de Stare Civilă. În mai puțin de o săptămână.

În urmă cu un an, el încă avea convingerea fermă că instituția căsătoriei nu mai este un subiect pentru el, după prima încercare nereușită, și că oamenii pot trăi împreună nu doar la fel de bine, dar probabil chiar mai bine fără un certificat de căsătorie.

Avea douăzeci și șase de ani când el și Nicole s-au căsătorit. Amândoi au crezut că este marea dragoste, care va dura toată viața. Au fost doar treisprezece ani, dintre care deja ultimii avuseseră prea puțină legătură cu dragostea. Poate că atunci era el prea tânăr? Sau ea? La urma urmei, Nicole era cu trei ani mai tânără decât el. Și avea mereu nevoie de acțiune, cum o numea ea. Hendrik nu reușise să îndeplinească acea nevoie constantă de distracție, slujba lui era prea solicitantă pentru asta. Încât ea fusese deseori singură sau cu prietenele, în timp ce el se odihnea după serviciul epuizant. Cu timpul, ea își formase propriul mediu social, cu care el nu mai avea nicio legătură.

Oricum, treaba nu funcționase, iar ceea ce începuse ca un rai pe pământ s-a încheiat cu un Război al Rozelor[1] și cu avocați care puneau paie pe foc, deoarece așa câștigau o grămadă de bani.

1 *The War of the Roses* – Film american de comedie din 1989, după romanul omonim al lui Warren Adler, în centrul căruia se află un divorț cu peripeții și un partaj implicând importante bunuri materiale.

LIBRIS We know books

Acum, la patruzeci și doi de ani, s-ar mai aventura o dată. Nu mai era la fel de naiv ca atunci, totuși era convins că în Linda a găsit-o pe femeia cu care voia să-și petreacă viața.

Parcă mașina pe locul rezervat pentru el în garajul subteran și merse la lift.

Când Hendrik, îmbrăcat în hainele chirurgicale, trecu din vestiar în toaletă, prof. dr. Paul Gerdes ridică ochii doar pentru o clipă și înclină capul spre el a aprobare.

— E bine că ești aici.

Apoi se dedică dezinfectării mâinilor și antebrațelor.

— Îmi pare rău că iar a trebuit să te smulg din binemeritata seară liberă, dar am nevoie de tine. Pacientul este pregătit. Traumă multiplă. Splina ruptă și fractură pelviană, osul sacru și centura pelviană frontală, hemoragie masivă conform ultrasonografiei FAST. Nu se exclud surprize la deschidere.

La scurt timp după aceea, când intrară în sala de operație, acolo așteptau deja anestezistul, asistenții de chirurgie și doi tineri medici rezidenți care fuseseră angajați la UKE[1] doar de câteva săptămâni.

Pacientul de aproximativ treizeci de ani nu avea alte leziuni în afara celor detectate la radiografie și sonografie. Și totuși, stabilizarea și înșurubarea fracturii pelviene multiple se dovediră deosebit de complicate.

Când, după mai mult de trei ore, își scoaseră măștile și bonetele chirurgicale în camera alăturată, Gerdes își șterse părul cărunt și transpirat și-i puse lui Hendrik mâna pe umăr.

1 UKE – *Universitätsklinikum Hamburg-Eppendorf* – Clinica universitară Hamburg-Eppendorf.

— N-a fost prea rău. Îți mulțumesc încă o dată. Și acum ai grijă să ajungi acasă, ceilalți vor face restul. E suficient să revii la ora nouă. Eu rămân aici, am să mă întind într-un pat de serviciu. Te rog să o saluți pe Linda și să-i spui că mă voi revanșa.

— Așa voi face. Ne vedem...

Hendrik aruncă o privire la ceas:

— ...mai târziu.

Gerdes, divorțat de trei ani, nu se mai implicase de atunci într-o relație stabilă. Când și când, apărea cu câte o femeie, de obicei mult mai tânără decât el, dar Hendrik nu-și mai amintea să fi văzut vreuna dintre aceste femei a doua oară cu șeful său. Odată, când îi vorbise despre asta, Gerdes doar zâmbise și spusese:

— Cine s-a fript cu ciorbă...

O jumătate de oră mai târziu, Hendrik închidea ușor ușa mașinii și o încuia cu telecomanda. Ca să n-o trezească pe Linda, renunțase să mai bage mașina în garaj și, oricum, venise acasă numai pentru patru ore.

În cei câțiva pași până la ușa casei, respiră adânc și se bucură de aerul călduț și plăcut al zorilor. Dacă n-ar fi avut atât de puțin timp pentru somn, s-ar fi trezit cu o oră mai devreme și ar fi făcut jogging înainte de serviciu. Avea nevoie să facă asta de trei ori pe săptămână, ca o compensație. În felul acesta rămânea zvelt. Avea de gând să facă asta în ziua următoare.

Hendrik își trecu degetul peste spațiul prevăzut în acest sens, intră în casă și închise încet ușa în urma lui. Când se întoarse și făcu un pas în hol, se aprinseră luminile din tavan.

LIBRIS We know books

— Stinge lumina, spuse el încet, după care imediat se întunecă la loc.

Avu nevoie să clipească de două sau trei ori pentru ca ochii să i se adapteze la lumina slabă a dimineții, care se strecura în hol prin geamul ușii, și să poată recunoaște vag spațiul din jur.

Își scoase cu grijă pantofii și se duse la scări. Când puse piciorul pe treapta de jos, Adam activă iluminatul nocturn, beculețele LED care luminau următoarele două trepte, atât cât Hendrik să poată vedea unde pășește, în timp ce alte LED-uri se stingeau în spatele lui imediat ce Hendrik ridica piciorul.

Odată ajuns sus, se opri uimit, în timp ce lumina de noapte de pe hol se aprinse scurt.

Ușa dormitorului era deschisă, ceea ce era foarte neobișnuit. Când Linda era în pat, ușa era întotdeauna închisă pentru că ea dormea extrem de ușor și o trezea chiar și lumina de noapte din hol. Totuși, continuând să evite pe cât posibil orice zgomot, bărbatul intră în încăpere.

La fel ca în hol, lumina care intra de afară prin cele două ferestre îl ajută pe Hendrik să recunoască vag împrejurimile. Și patul. Era gol.

— Adam, lumină! spuse Hendrik cu o voce reținută și privi confuz în jur.

Cuvertura era bine întinsă pe pat. Ușa glisantă care dădea spre dressingul alăturat era larg deschisă, încăperea era întunecată.

— Ciudat, mormăi Hendrik și se întoarse.

Ajuns în hol, se opri o clipă și ascultă. Nimic. În toată casa stăpânea o tăcere de-a dreptul apăsătoare.

În timp ce cobora din nou scările, în el începu să se împrăștie o senzație ciudată, de parcă o pompă de vid i-ar fi aspirat organele interne încet, dar fără oprire.

— Linda? spuse el mult prea încet și imediat strigă mai tare: dragă? Ești acasă?

O întrebare complet absurdă. Unde să fie dimineața la patru și jumătate? Totuși, nu primi niciun răspuns.

Ajuns jos, merse în camera de zi, deși se temea că nu o va găsi nici acolo. Aprinse lumina și se uită repede în jur. Linda strânsese masa și bucătăria deschisă strălucea de curățenie.

Hendrik reveni în hol, o strigă iar, ascultă... Nimic. Cu o neliniște crescândă, cercetă cameră după cameră, pentru ca după câteva minute, nedumerit, să se afle din nou în living.

Nu mai exista nicio îndoială, Linda nu era în casă. Dar unde ar fi putut merge la ora asta? Fără să lase un mesaj?

Cu un amestec de îngrijorare și furie, Hendrik scoase *smartphone*-ul din buzunar și apăsă butonul de apelare rapidă cu numărul Lindei. După doar două secunde, auzi anunțul căsuței vocale, în care explica prietenos că momentan nu era disponibilă și invita apelantul să lase un mesaj după semnalul sonor. Deci, fie închisese telefonul, fie acolo unde era nu exista acoperire.

Aștepta cu nerăbdare semnalul.

— Linda, unde ești? Eu tocmai am ajuns acasă și sunt îngrijorat. Sună-mă imediat ce asculți acest mesaj.

Închise telefonul și se gândi o clipă dacă n-ar fi cazul să-i sune pe părinții ei, dar abandonă imediat ideea. Ei locuiau la Hanovra, dar mai aveau o casă pe insula Langeoog, unde-și